

Ήταν 18 Μαρτίου του 1662, όταν τα πρώτα μέσα μαζικής μεταφοράς επιβατών εμφανίστηκαν στους παρισινούς δρόμους της Γαλλίας του «βασιλιά Ήλιου», Λουδοβίκου ΙΔ': Ιππήλατες άμαξες – λεωφορεία με θέσεις για οκτώ καθιστούς επιβάτες. Όμως, οι ξύλινοι τροχοί φθειρόνταν εύκολα, ενώ οι ανωμαλίες των δρόμων έκαναν τους επιβάτες να «χορεύουν καθιστοί». Στον επόμενο ενάμιση αιώνα, μπήκαν σιδηροτροχιές και οι τροχοί πια φτιάχνονταν από μέταλλο. Στις αρχές του ΙΘ' αιώνα, το μέσον αυτό κυριαρχούσε στις πόλεις Ευρώπης και Αμερικής αλλά οι πολλοί προτιμούσαν τον ποδαρόδρομο καθώς το εισιτήριο ήταν τσουχτερό: Οι λίγες θέσεις και η συντήρηση των αλόγων που καθένα ήταν «εκμεταλλεύσιμο» για μόλις πέντε χρόνια, ανέβαζαν το κόστος. Στα 1873, στο Σαν Φρανσίσκο εμφανίστηκαν ατμοκίνητα οχήματα που έσερναν βαγόνια πάνω στις ράγες. Επικράτησαν παρά το ότι ο σματάς και η κάπνα τους τα καθιστούσαν αντιπαθή.

Στα 1879, η γερμανική εταιρεία Ζίμενς και Χάλσγκε εγκατέστησε σε ορυχείο ένα ηλεκτροκίνητο βαγόνι. Στα ανθρακωρυχεία, τα βαγόνια ονομάζονταν «τραμ», από μια παλιά γερμανική λέξη που απέδιδε την έννοια του έλκηθρου. «Τραμ» ονομάστηκε και το ηλεκτροκίνητο βαγόνι της Ζίμενς που η εταιρεία περιέφερε σε εκθέσεις και διασκέδαζε τους επισκέπτες κάνοντάς τους βόλτες. Στις 16 Μαΐου 1881, σε ένα προάστιο του Βερολίνου, λειτούργησε το πρώτο ηλεκτροκίνητο βαγόνι πάνω σε ράγες: Το τραμ. Δεν μπορούσε όμως να χρησιμοποιηθεί ευρύτερα, καθώς υπήρχε πρόβλημα στην παροχή ηλεκτρικού ρεύματος.

Στα 1887, ο μηχανικός Φρανκ Τζούλιαν Σπραγκ ξεκίνησε την εγκατάσταση γραμμής τραμ 20 χλμ. στο Ρίτςμοντ της Βιρτζίνια, με εναέρια παροχή ρεύματος. Η επιτυχία του το έκανε να εξαπλωθεί σ' όλο τον κόσμο. Ήδη όμως, με πια σε χρήση τα ελαστικά των τροχών, οι ράγες δεν ήταν απαραίτητες για την ασφαλή κίνηση των οχημάτων. Από τις 29 Απριλίου 1882, ο Βέρνερ φον Ζίμενς είχε παρουσιάσει την καινούρια του εφεύρεση: Το ηλεκτρικό λεωφορείο. Το λέμε τρόλεϊ.

(Έθνος της Κυριακής, 17.5.2009) (τελευταία επεξεργασία, 27.10.2010)